

РЕШЕНИЕ

№ 5526

гр. София, 28.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 01.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8308** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба с вх. № 29136/20.08.2021 г., подадена от адв. Д., като пълномощник на Ж. П. Ч., ЕГН: [ЕГН], [населено място],[жк], [улица], с която претендира заплащане от ОДМВР-С. на обезщетение за вредите, причинени от незаконосъобразен електронен фиш /ЕФ/ № К 1814227/19.05.2017г., издаден от ОДМВР-С., с който на последния е наложено административно наказание. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева за обжалване на издадения електронен фиш, отменен с влязло в сила решение по НАХД № 293/2017г., по описа на Районен съд – [населено място].

В исковата молба се твърди, че вредите произтичат от платено адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на отменен с влязло в сила решение Електронен фиш, серия К №1814227/17.05.2017 г. Претендира се и законната лихва от 21.08.2018 г. до окончателното изплащане на сумата. В съдебно заседание адв. Д. моли съда да уважи изцяло иска, като основателен и доказан. Претендира разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – Областна дирекция на МВР – С. (ОДМВР – С.) чрез процесуалния си представител юрк. П. И. в депозирано писмено становище оспорва предявения иск с

аргументи за неговата неоснователност. Твърди, че заплатеното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство не е в пряка причинно-следствена връзка с електронния фиш, тъй като възниква на различно правно и фактическо основание и не се намира в каквато и да е взаимозависимост или предопределеност. Сочи, че неоснователна се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихва, като алтернативно счита, че законната лихва следва да се присъди, считано от датата на предявяване на исковата молба. Претендира се присъждането на разноски, прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, заплатен от ищеца за настоящото производство.

Представителят на СГП счита предявения иск за основателен и доказан по основание и размер от представените по делото доказателства. Моли за произнасяне в посока уважаване на иска.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

С ЕФ № К 1814227/19.05.2017г., издаден от ОДМВР-С., за извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП на ищеца е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600.00 лева на основание чл.189, ал.4 във вр. чл. 182, ал.2, т.5 от ЗДвП. Същият е обжалван по съдебен ред и е отменен с Решение №33/30.03.2018 г., постановено по НАХД №293/2017 г. по описа на Районен съд – Пирдоп. В производството пред РС-Пирдоп ищецът е ползвал адвокатска защита, видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие, като е заплатил в брой сумата от 300 лв. В договора е посочен неговия предмет – оказване на правна защита и съдействие, изразяващи се в осъществяване на процесуално представителство и защита на законните права и интереси пред РС-Пирдоп по НАХД № 293/2017 г. Сумата е заплатена в брой при подписване на договора – 07.03.2018 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Искът е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, при упражняване на чиято административна дейност се твърди да са причинени вредите. Искът е предявен от надлежна страна и в срок, затова същият е процесуално допустим. Условие за допустимост на иска съобразно чл. 204, ал. 1 от АПК е административният акт да бъде отменен по съответния ред. В случаят всички тези обективни предпоставки са налице.

Разгледан по същество, искът е основателен по следните съображения:

Предявен е иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, във вр. с чл. 203, ал. 2 от АПК, с който се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди, вследствие на отменения с влязло в сила съдебно решение ЕФ. Претенцията е заявена срещу процесуално легитимиран на основание чл. 205 от АПК ответник по иска - ОДМВР-С.. Ответникът е юридическо лице, като същият е и органа, издал незаконосъобразния акт.

Съгласно чл. 203 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни административни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. В процесният случай се претендират вреди от отменен, като незаконосъобразен електронен фиш № К 1814227/19.05.2017г., издаден от ОДМВР-С., като адресат на неблагоприятните последици, предвидени в него е ищецът.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага

установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при/или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата или общината по посочения ред.

В случая твърдението е за накърняване имуществото на физическото лице чрез намаляването на неговия актив, свързано с плащането на определена сума пари по договор за правна помощ. В тази връзка следва да се обобщи, че отговорността по ЗОДОВ е всъщност осъществяване и понасяне от държавата в най-общ план на една гражданска деликтна за нея отговорност, при която тя овъзмездява накърняването на субективните имуществени и неимуществени права на различните правни субекти - физически или юридически лица, резултат от незаконосъобразната дейност на нейни органи или длъжностни лица, реализирана при/или по повод на административна дейност, от собствения си патримониум чрез обособеното имущество на определените юридически лица.

С мотивите си в ТР №1 от 15.03.2017 г. по тълк. д. № 2/2016 г., Върховният административен съд е приел, че при отмяна на административния акт по съдебен ред, след като в това производство гражданина е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорара, платен на адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между административния акт потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие - гражданина не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси.

С приетите по делото писмени доказателства – пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 07.03.2018 г., в който изрично е вписано, че договореното възнаграждение в размер на 300 лв. е платено в брой, безспорно се установява, че имуществото на ищеца се е намалило със сумата от 300 лв., заплатена като адвокатско възнаграждение за правна помощ, изразяваща се в процесуално представителство. Правната помощ, предоставяна от адвокат в производството пред РС не е задължителна, но това е призната и гарантирана от закона възможност за всеки участник в съдебно производство, за която услуга страната в производството дължи заплащане в минимален размер от 300 лв., съгласно чл.8 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията, приложима към датата на осъществената правна помощ/.

В производството по чл. 1 ЗОДОВ в тежест на ищеца е да докаже не само, че за адвокатския хонорар, претендиран като обезщетение е заплатен, но и че същият е заплатен именно за извършената от адвоката работа. В случая от приложените по делото доказателства се установява, че адвоката е поддържал жалбата в проведеното на 07.03.2018 г. едно открито съдебно заседание. По тези съображения съдът счита, че доказаният, разумен, обоснован и справедлив размер на обезщетението, съобразно критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, който размер е съответен на

обема на извършената правна защита и съдействие и следва да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от ответника непозволено увреждане, без да накърнява или облагодетелства интересите на която и да е отстраните в производството, следва да е 300 лв.

Съгласно чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ, когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. В случая обаче, към момента на приключване на административнонаказателното съдебно производство /07.03.2018 г./ не е бил действащ предвиденият в чл. 63, ал. 3 ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94 от 29 ноември 2019 г.) ред за присъждане на разноски по реда на АПК.

Ето защо с оглед на изложеното, съдът счита, че предявеният иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е основателен и следва да бъде уважен в предявеният размер, като ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение за имуществени вреди в размер на 300 лв., касаещ направени разноски за адвокатско възнаграждение

Основателността на главния иск води до основателност и на акцесорния за присъждане на законната лихва, считано от датата, която е поискана, а именно датата на предявяване на иска – 20.08.2021 г.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените и за настоящото производство разноски за адвокатско възнаграждение. По делото е представен договор за правна защита и съдействие и списък на разноските /л.26 от делото/, видно от който ищецът е заплатил на адв. Д. адвокатско възнаграждение съобразно изискванията на чл. 8, ал. 1 т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 300 лв. и държавна такса за образуване на делото в размер на 10 лв. С оглед на изложеното, в полза на ищеца съдът следва да присъди съобразно нормата на чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК направените по делото разноски общо в размер на 310 лв.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК Административен съд – София град, II-ро отделение, 72-ри състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – С. да заплати на Ж. П. Ч., ЕГН: [ЕГН] сумата от 300 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие на отменен с влязло в сила решение ЕФ №К1814227/19.05.2017г., издаден от ОДМВР-С., ведно със законната лихва, считано от 20.08.2021 г. – датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – С. да заплати на Ж. П. Ч., ЕГН: [ЕГН] сумата от 310 лева, представляваща деловодни разноски в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: